

som en Mand, der i høi Grad har hævdet Rets sikkerheden her i Landet, og hvis Minde bevares paa mange Steder her i Landet; de, som kjendte ham nærmere, ville indbrømme, at han var en human Mand, men jeg vil ikke nægte, at det kan være, at han undertiden har benyttet strenge Midler for at komme til et Resultat; om saadanne ere benyttede i dette Tilfælde, veed jeg ikke. Jeg skal indbrømme, at det kan være, at Nogle ere komne til at lide haardere, end det maaskee havde været nødvendigt; det er idetmindste nogle Gange hændet, at Personer, der have været underkastede Arrest, have henvendt sig til mig med Klager; men det har altid stillet sig for mig saaledes, at det vilde være aldeles unyttigt at foretage Skridt i den Anledning. Dette er et Uheld, der kan ramme Enhver i Samfundet, og som man maa finde sig i; der er ikke Andet at gjøre. Der ved siger jeg ikke, at det er rigtigt at bruge en Behandling, som Loven ikke hjemler; men det vil ogsaa sees, at i de allerfleste Tilfælde er det umuligt at faae oplyst, hvad der egentlig er foregaaet indenfor Fængslets Mure, og derfor troer jeg, at Resultatet af Forespørgslen, hvad denne enkelte Sag angaaer, vil være, at der ikke er videre at gjøre end at beklage, at det er skeet, som er skeet. Derimod skal jeg ligesom den ærede foregaaende Taler og den ærede Justitsminister henlede Opmærksomheden paa, at et væsentligt Mittel til at forebygge slige Ulemper vistnok vil være den Forandring af vor criminelle Retspleie, som her er berørt, og jeg siger dette saameget mere, som det forekommer mig, at dette Thing ikke under de foregaaende Behandlinger af Rævningesagen har været tilstrækkelig opmærksomt paa Bigtigheden af en saadan Retsforandring. Man har lagt altfor stor Vægt paa det pecuniære Spørgsmaal, og jeg ønsker derfor, at man, naar denne Sag igjen kommer for, vil see den væsentligst fra andre Sider. Den vil vel ikke ligesaalidt som nogen anden menneskelig Indretning lede til Fuldkommenhed eller til i alle Henseender at forebygge, hvad der ikke burde skee; men der er dog netop i Rævningeinstitutionen 2 Retninger, hvori der vil opnaaes Noget, som er bedre end den nuværende Tilstand. Det, som der klages over her, er jo

den Arrest, som den vedkommende Mand har været underkastet; men under den paatænkte Forandring i Lovgivningen vil det være meget mindre nødvendigt at benytte Arrest, navnlig fordi der da ikke længere skal lægges den Vægt paa den Paagjæbendes egen Tilstaaelse, som gjør, at Arresten nu benyttes som Mittel til at fremkalde den og som det Mittel, der i mangfoldige Tilfælde viser sig at være vel stillet til at fremkalde en virkelig Bekjendelse. Dette var det ene Punkt. Det andet Punkt angaaer Anklagedekretet. Jeg vil ikke her komme ind paa at undersøge, hvem der skal udsæde det; men det, jeg vil henlede Opmærksomheden paa, er, at det bør være klart, hvad Undersøgelsen skal rettes paa, og at det vistnok ikke bør være saa, at man arresterer en Mand for en eller anden Forbrydelse og saa undersøger Alt, hvad der kunde være passeret i denne Mand's Liv, som ikke var rigtigt, benytter dette ved Undersøgelsen og derved drager det hen, som Sagen egentlig angaaer. Saaledes ligger der i denne Sag to forskjellige Sager for, for det Første en Mistanke for Brandstiftelse, og dernæst en Mistanke for svigagtig Assurance, og jeg kan ikke nægte, at jeg ved at læse Dommen — thi jeg har kun læst en Udskrift af Dommen — har faaet det Indtryk, at der med Hensyn til det andet Punkt ikke har foreligget Andet, end hvad der kan hændes Enhver her i Salen, mig selv med; thi hvor mange Hundreder forsikre ikke deres Effecter uden at vide, hvad de ere værd, og her spiller det dog kun om et Par Hundrede Rigsdaler. Jeg troer derfor, som sagt, at det er urigtigt, at dette Punkt er taget med, som jo har havt Indflydelse paa denne Mand's Skæbne. Een Ting troer jeg dog, at der under de nuværende Forhold kunde gøres. Jeg kan meget godt sætte mig ind i den juridiske og administrative Betragtning, som har været til Hinder derfor, men jeg kan ikke aldeles billige den. Der er ved en Veilighed, som jeg ikke saa nøie erindrer, da jeg ikke har været betænkt paa at tage Ordet i denne Sag, men jeg troer det var ved Omordningen af Kjøbenhavns Politi, af Kjøbenhavns Communalbestyrelse stillet det Forslag, at det maatte tillades to af dens Medlemmer eller to dertil udmeldte Mænd — jeg erindrer